

"14 primaveres", de Casandra Maria Chayle Dragoiu

Relat guanyador del concurs Imagina un amor en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2023.

Tinc 14 primaveres. Quan algú diu aquesta frase, òbviament no és que tingui 14 primaveres; bé, sí, però no és l'únic que té. També té 14 de cada una de les altres estacions, o sigui, que té 14 anys. Dir que tens 14 primaveres és una sinècdoke, una part per referir-se a tot. Però jo, realment, tinc 14 primaveres, vull dir, només 14 primaveres.

No tinc un nom. Realment no em fa falta i mai me n'ha fet. L'única vegada que algú es va referir a mi amb un nom, em va dir senyora florida, o Flor, per abreujar. Me'n recordo, d'aquell dia, tot i que va ser fa un bon temps. Es deia Julieth, la noia que em va posar aquest nom.

Va ser farà unes 6 primaveres. Aquesta estació començava i, com en tots els inicis de primavera, jo renaixia. Estava jugant al bosc després d'haver aparegut, probablement amb pedres i fang, quan va aparèixer ella. El primer que em va cridar l'atenció va ser la roba que duia, que es diferenciava massa de la meua. Duia un petit impermeable groc, conjuntat amb unes botes i barret del mateix color. Jo, en comparació, només tenia posat una cosa similar a un peto fet de pètals. Em vaig adonar, però, que jo a ella també li cridava l'atenció. Després d'aquest moment, no recordo exactament què va passar, però ens vam fer amigues.

Vam estar, si no era tota, gran part de la primavera juntes. Era genial poder finalment passar temps amb algú, però el problema era com explicar-li a una noia que jo només vivia durant les primaveres, sense que semblés que estic boja o que tinc MASSA imaginació. Em va semblar bonic perquè, al moment de dir-li, ella va pensar que jo era una classe de fada de la primavera que venia a protegir-la. Em va semblar molt bonic, sí, i no li vaig negar que jo ho fos.

L'estiu estava arribant, i jo, me n'havia d'anar. No volia que allò s'acabés: m'havia encantat passar temps amb la meua amiga, però jo no podia fer-hi res, si no volia pansir-me...

La Julieth em va acompanyar i, juntes, vam anar al bosc, al meu cau. Em vaig acomiadar, i ella em va prometre que m'esperaria. Escoltar tal cosa em va alegrar. I mentre ella marxava, jo m'anava fusionant amb les flors quasi seques, fins a desaparèixer. I així ho vam fer cadascuna de les següents primaveres. Encara que la Julieth ja no fos una nena petita, ella mai no em va preguntar què era jo realment. Era molt estrany veure-la canviar entre el que per a mi era d'una estació a l'altra. Ambdues creixíem físicament, però en el meu cas, només tardava un dia a tornar-la a veure.

Però aviat ja no podria estar tots els dies amb la Julieth. Ella tindria escola o voldria descansar o passar el dia amb altres amics. Tot i això, seguïem quedant i érem molt bones amigues. El que passa és que en finalitzar la meua dotzena primavera, me'n vaig adonar que jo m'estava enamorant de la Julieth. I això era un problema.

Al començament d'una nova primavera, la Julieth havia vingut a visitar-me i em va donar la notícia; li havien diagnosticat càncer. Era culpa meva. Sabia que era culpa meva. Però no li ho volia dir. Com no ho havia previst? Per això no podia estar a prop de ningú! Per què totes les persones que estimo es posen malaltes? Per què totes les persones que estimo se'n van?

No volia acceptar la veritat, no podia ni mirar la meva amiga als ulls. "És culpa meva, és culpa meva", és l'únic que podia pensar en aquell moment, i allò feia mal. Vaig córrer. No vaig donar explicacions. Només vaig marxar. No tenia cap sentit veure com la meva amiga cada vegada s'anava posant pitjor i saber que era culpa meva. Potser aquell va ser el meu pitjor error, fugir. En lloc d'haver estat allà i fer-li costat, vaig voler negar la realitat.

No vaig tornar a saber d'ella fins a la primavera següent. Ella no va ser-hi quan jo vaig despertar, com abans. En el seu lloc, només hi havia una carta:

"Per a la senyora florida,

Hola, t'envio aquesta carta per dir-te que si estàs llegint això (suposo que saps llegir), és perquè jo ja no hi soc. M'hauria agradat passar més temps amb tu i preguntar-te diverses coses, però sembla que el destí no ho ha volgut. Sento haver de deixar-te. Espero que siguis feliç allà on siguis. Amb molt d'amor, Julieth."

Em vaig posar a plorar. Només podia recordar una Julieth petita dir-me que jo era una fada que la protegiria. Ho sento amiga meva, no he pogut. No ho hauria d'haver intentat mai, sabent que podria fer-te mal.